

Μια φορά

Το χωράφι , το εργοστάσιο, ο λύκος, η αλεπού, το αγόρι

Κι έναν καιρό ήταν ένας λύκος, μια αλεπού και ένα αγόρι. Οι τρεις τους έμεναν σε μια πεδιάδα. Ο λύκος είχε πάει εκεί γιατί είχε χωράφια πράσινα και θα έβρισκε χόρτα να φάει. Τον είχε κουράσει να τρώει όλο τα ίδια και τα ίδια αλλά και για έναν άλλο λόγο. Ήθελε να αγαπήσει , να βρει ένα ταίρι για να περνούνε μαζί τους χειμώνες. Αποφάσισε να κατέβει εκεί κοντά που είχαν οι βοσκοί τα κοπάδια τους. Σκέφτηκε ότι εκεί θα έβρισκε γιατί δεν ήταν τόσο κρύο. Μόλις την έβρισκε θα της ζητούσε να μείνουν μαζί αυτό τον χειμώνα. Οι λύκοι, οι λύκαινες δεν θέλουν και πολύ κρύο παρόλο που είναι συνηθισμένοι να περπατούν στα χιόνια. Η αλεπού έμενε εκεί για να έχει φαγητό από τα μεγάλα χωράφια και να πιάνει και κανένα πουλί. Το αγόρι ζούσε εκεί με την οικογένειά του που καλλιεργούσε χωράφια.

Στο μεταξύ η αλεπού κοιμόταν μέσα στην κουφάλα ενός δέντρου. Είδε τον λύκο και σκέφτηκε. «Θα τον κάνω σύμμαχό μου. Είναι δυνατός κι έξυπνος.»

-Λύκο έλα έχω φτιάξει ωραία σούπα κι έχει κρύο , φτωχούλα είμαι.

- Μμμ καταπληκτικά.. , λέει ο λύκος με μάτια άγρια.

-Ναι, έλα, του λέει. Έλα να σου πω τι γίνεται εδώ.

Αφού φάγανε και χορτάσανε τη ρώτησε τι ήθελε να του πει.

Εδώ δίπλα υπάρχει ένα εργοστάσιο που κατασκευάζει βίδες. Κάθε μέρα αφήνουν τα σκουπίδια τους. Είναι μεταλλικές, ελαττωματικές ή παλιές βίδες. Πάω να

περπατήσω και καρφώνονται στα πόδια μου. Έτσι δεν μπορώ να περπατήσω στην περιοχή κι έμεινα σε αυτή την κουφάλα.

Εκείνη την ώρα πέρασε ένα παιδί απ' έξω. Είδε τον λύκο και την αλεπού. Του φάνηκαν συμπαθητικοί.

-Γεια σας...

Ο λύκος και η αλεπού ξαφνιασμένοι τον κοίταξαν στα μάτια. Το μυαλό τους δεν το χωρούσε. Ένας άνθρωπος τους μίλησε και μάλιστα ευγενικά. Χαμογέλασε η αλεπού και σκέφτηκε. Θα του μιλήσω.

-Γεια σου, πώς από εδώ; Του είπε με παραπονεμένη φωνή.

Το αγόρι άκουσε τη φωνή της αλεπούς και του άρεσε. Δεν φοβήθηκε. Της λέει:

-Ήρθα βόλτα στο χωράφι να δροσιστώ από το αεράκι.

-Αα καλή η ιδέα σου. Εγώ έφτιαξα κολοκυθόσουπα με αυτά τα κολοκύθια από το γειτονικό χωράφι. Κόπιασε να φάμε.

-Αα αυτά τα κολοκύθια είναι από το χωράφι μας, λέει το αγόρι.

-Έλα να δοκιμάσεις σούπα, του λέει η αλεπού.

-Αα ευχαριστώ, μόλις ήπια νερό από το ποταμάκι δεν θέλω κάτι άλλο.

-Κάτσε, του λέει η αλεπού.

-Να κάτσω λίγο εδώ στο δέντρο αλλά εσύ κι ο λύκος θα έχετε δουλειές.

-Ναι, μόλις κάτι λέγαμε. Συγγνώμη κιόλας που πήρα τα κολοκύθια από το χωράφι σας. Όμως δεν μπορώ να περπατήσω εδώ γύρω για να βρω αλλού τροφή. Έτσι του διηγήθηκε το πρόβλημά της.

-Μπες όμως εσύ μέσα στην κουφάλα και κάτσε να ξεκουραστείς, να χαρείς που είσαι τόσο καλό αγόρι.

-Εντάξει, της λέει το αγόρι που ένιωσε ότι η αλεπού είχε πραγματικά πρόβλημα και δεν έλεγε ψέματα. Ήθελε όμως και να δει πώς ήταν στην τρύπα της κουφάλας. Αυτό το δέντρο του άρεσε πάντα. Όταν κάθισε τελικά εκεί έβγαλε κι ένα βιβλίο κάτω από τη μασχάλη του κι άρχισε να διαβάζει.

Τέτοια ηρεμία ήταν που πέρασε μία ώρα και το αγόρι διάβασε ολόκληρο το βιβλίο. Πείνασε όμως. Γουργούρισε η κοιλιά του από την πείνα. Η αλεπού ήξερε τι σημαίνει αυτός ο ήχος.

-Θα πεινάς αγόρι μου , έλα φάε λίγη σούπα, είναι η τελευταία και στη φύλαξα.

Το αγόρι αυτή τη φορά είπε ναι. Έφαγε τη σούπα, ευχαρίστησε τον λύκο και την αλεπού κι έφυγε.

Ήταν τόσο χαρούμενος για τους καινούριους του φίλους και τόσο λυπημένος για το εργοστάσιο με τα σκουπίδια. Είπε στην οικογένειά του για το πρόβλημα των ζώων του λύκου και της αλεπούς που συνάντησε.

«Να μιλήσουμε με τον δήμαρχο», είπε ο πατέρας που στενοχωρήθηκε. «Δεν γίνεται να υπάρχουν μεταλλικά σκουπίδια στα χωράφια. Αργότερα ίσως να μην μπορούμε να καλλιεργήσουμε τα χωράφια μας». Πήρε τον δήμαρχο τηλέφωνο και του τα είπε. Ο δήμαρχος ήξερε το πρόβλημα αλλά δεν αποφάσιζε να κάνει κάτι. Το εργοστάσιο έφερνε πολλά χρήματα για το χωριό. Το αγόρι που άκουγε είπε: «Να μαζέψουμε τις βίδες και να τις κάνουμε ανακύκλωση.» «Ναι τα χωράφια μας θα υποφέρουν στο τέλος», λέει ο πατέρας. Ο δήμαρχος σκέφτηκε να φέρει τα μηχανήματα από την πόλη. Αυτά που καθαρίζουν τους δρόμους.

Αυτό κι έκανε...Τα χωράφια καθάρισαν. Οι βίδες όμως έπρεπε τώρα να ξαναγίνουν λιωμένο μέταλλο και μετά νέες βίδες. Το εργοστάσιο έκανε ανακύκλωση τις παλιές βίδες κι έφτιαξε έτσι νέες βίδες που ήταν για πώληση κι όχι για πέταμα. Ακόμα ο διευθυντής του εργοστασίου έκανε μια συμφωνία με τον δήμαρχο. Να μην πετάξουν ποτέ ξανά τις άχρηστες βίδες αλλά να τις ανακυκλώνουν. Σε αντάλλαγμα ο διευθυντής του εργοστασίου θα είχε την άδεια να δέχεται παιδιά να το επισκέπτονται και να γράφουν στο βιβλίο των αναμνήσεων των επισκεπτών του εργοστασίου. Έτσι όλοι μάθαιναν για το εργοστάσιο και την ποιότητα των προϊόντων που κατασκευάζει. Το παιδί , οι οικογένειες του χωριού, η αλεπού κι ο λύκος έμειναν ευχαριστημένοι.

Κι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

